

లోక సాహిత్యమాల 5వ కుసుమము

యోగము దాని

(Yoga and Its Objec

అంగమూలము : శ్రీఅరవిందుడ

అనువాదకులు : శ్రీ టీ. పూర్ణ

శ్రీ దివ్యమాత శత జయ

గ్రంథ ప్రచురణ సమి

హైదరాబాద్ 500768.

న కునుమము

ను దాని లక్ష్మీలు

(ga and Its Objects)

రాలము : శ్రీఅరవిందులు

కులు : శ్రీ టి. హృషచంద్రరావు

నవ్యమాత శత జయంతి

ంథ ప్రచురణ సమితి

హైదరాబాద్-500768.

Yogamu : Dani Lakshyalu

**Copy Right : Sri Aurobindo Ashram Trust
Pondicherry-2.**

**Published by : Sri Divya Mata Shata Jayanti Grandha
Prachurana Samiti,
Hyderabad.**

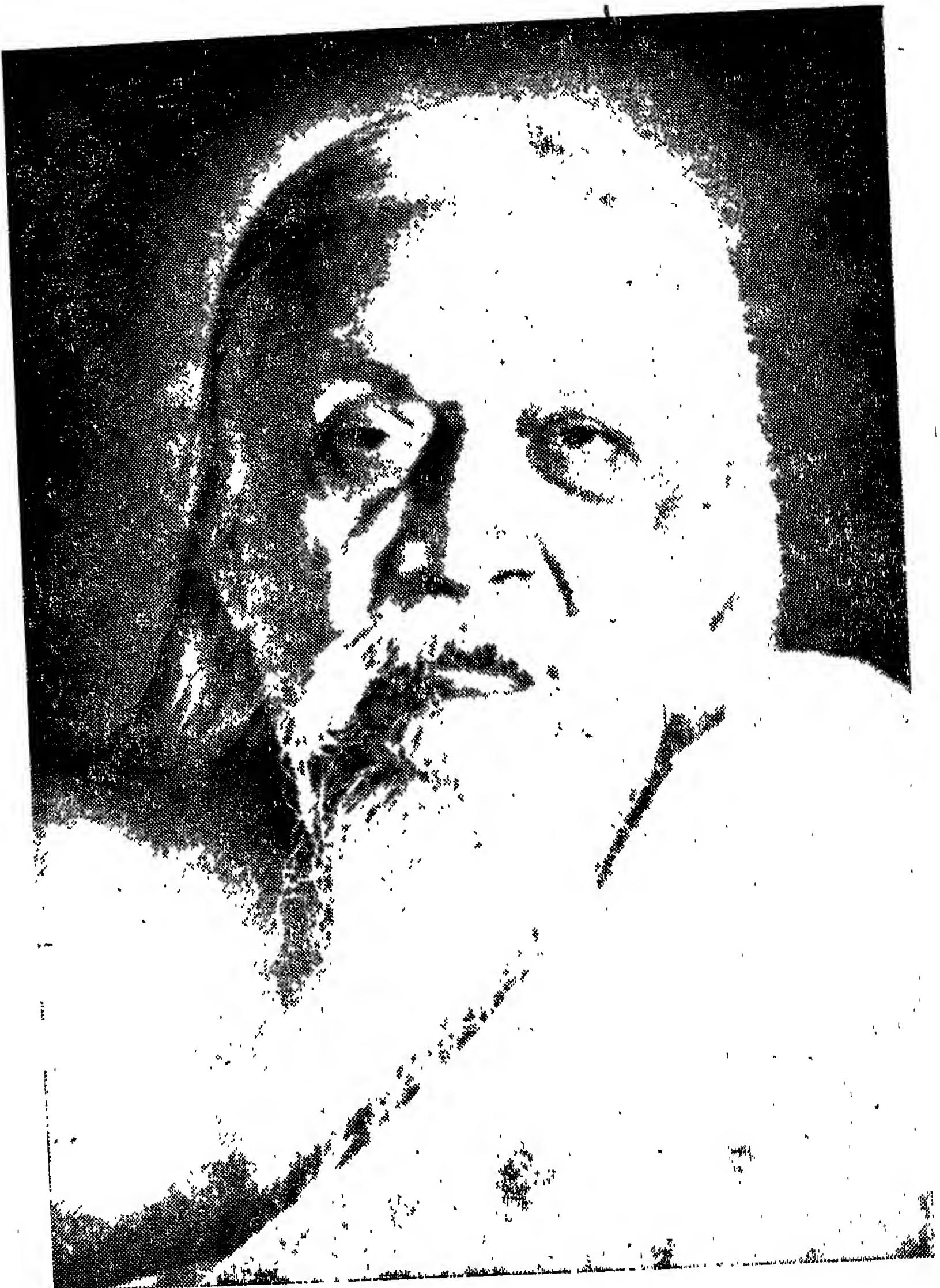
1st Edition : 4-4-1980

Copies : 500

**C/o : Institute of Human Study,
2-2-4/1, University Road,
Hyderabad-5000768.**

Price : Rs. 1-50

**Printers : Sudarshan Printers,
Esamia Bazar,
Hyderabad-500027.**

Sri Aurobindo

యోగము: దాని లక్ష్మీలు

(శ్రీఅరవిందుల Yoga and Its objects అనే గ్రంథానికి స్వేచ్ఛనువాదం)

మనం ఆశ్చర్యసించే యోగం మనకోసమేకాదు. దైవంకోసం. దైవేచ్చను ప్రపంచంలో ప్రవర్తింప జీయటము, ఆర్ధాత్మిక పరివర్తనను కలిగించటము, మనో, ప్రాణ, భౌతిక స్వభావంలోకి దివ్యప్రవక్తుతిని, దివ్యజీవనాన్ని తీసికొని రావటము ఈ యోగం యొక్క ధైయం. వ్యక్తిగత మోషం దీనిలక్ష్యం కాదు. వ్యక్తిగత ఆనందమే కాదు మన ధైయం. క్రిస్తుచెప్పిన దేవ రాజ్యాన్ని లేదా మన సత్యయుగాన్ని, దివ్యాలనందాన్ని క్రిందికి తీసికొనిరావటం మనలక్ష్యం. దైవేచ్చ ఉంటేనే మనకు ముక్కీ లభిస్తుంది. ఈ నాటకానికి ఆయనే ప్రభువు. ఆయన దయ, అనుమతిలేనిది ఏ ఆత్మకూడా ఈ నాటకాన్ని విడిచిపోలేదు. అజ్ఞానము, భోగము ద్వంద్వాలు-పీటిద్వారా మన మనస్సును తీసికొని పోవటం మనలో ఉన్న ఆయన ఇచ్చ ఒక్కొక్కసారికావచ్చు. దీనిలో చెడ్డ ఏదీలేదు. అది దైవలీల. దీన్ని గుర్తించి తన స్వేచ్ఛను తెలిసికొని కూడా దైవనాటకంలో పాత్రధారి కావటం, ఈ నాటక పద్ధతిని మార్చటానికి గాను ఆయన ఆదేశంకోసం వేచి ఉండటం విపేకి లక్షణం.

ఉన్నత విజ్ఞానాన్ని ప్రమాదంనుంచి కాపాడి రక్షించటానికి ఒక దేశాన్ని భగవంతుడు ఎన్నుకుంటాడు. ప్రస్తుతం ఆ దేశం మన భారతదేశం. అజ్ఞానము ద్వంద్వాల ద్వారా, సంఘర్షణ, సావ్యధము, దైవ్యము, తామసిక రాజసిక సౌఖ్యాలు-పీటిద్వారా అనందాన్ని పోందాలని ఆయన సంకల్పించినప్పడు, భారతదేశంలోని విజ్ఞాన జ్యోతిని ఆయన మందగింప జేస్తాడు. ఆదేశాన్ని అణగడ్రొక్క ఉంచుతాడు. ఆయన లీలావినోదంలోని ఈ అంశంతో ఈ దేశం జోక్యం చేసుకోకుండా ఉండాలనేదే ఆయన సంకల్పం. నరుడి నుంచి నారాయణుణ్ణి సృష్టించాలని ఆయన సంకల్పించినప్పడు భారతదేశం మీద విజ్ఞాన వృష్టిని కురిపించి తద్వారా భారతదేశం ప్రపంచానికి తృపత్తు, వివేక, ఆనంద సందేశాన్ని అందించేలాగ చేస్తాడు. విజ్ఞానం కుంచించుకొని పోయిన సమయంలో భారతీయ యోగులందరు, స్వీయ మోక్షవలంబులై ప్రపంచాన్ని వదలిపోతారు. విజ్ఞానం విస్తరించే సమయంలో వారు మళ్ళీ ప్రపంచంలో ప్రవేశించి వ్యవహరిస్తారు. అప్పుడు మరొకసారి ఇనకుడు అజాతశత్రువు, కార్యాల్యము మొదలైన యోగులు సంహానాలను అధిష్టిస్తారు.

మానవునిలోని చైవలీల సత్య కలి యుగాల మధ్య పరిభ్రమిస్తుంది. సత్య యుగంలో సామరస్యత, పరిపూర్వత స్వచ్ఛందంగా నెలకొంటాయి. త్రేతా యుగంలో ఇవితగ్గి పోయి ఇచ్ఛక్తివల్ల నిలబడతాయి. ద్వారంలో మరింత వతనం జరిగి వైజ్ఞానిక నియమాల సమ్మతి వల్ల ఇవి ప్రవర్తిస్తాయి. కలి యుగంలో ఇవిపూర్తిగా ధ్వంసం అవుతాయి. అయితే, కలి దుష్టయుగం కాదు. మరొక సత్యయుగానికి నాందీ వాచకం. కులియుగంలో ప్రాచీన వైజ్ఞానం అంతరించి పోయి, వేదాలు ఉపనిషత్తులలోని కొన్ని భాగాలు మిగిలి ఉంటాయి. ఆయితే సామస్య పరిపూర్వతలేను నిర్మించే మొదటి ప్రయత్నానికి అంతే ఊర్ధ్వగమనానికి ఈ సమయం అనుకూలంగా ఉంటుంది.

ఈ సామరస్యాన్ని భారతదేశం మాత్రమే కనుగొనగలదు. ఎందుకంటే, మార్పువల్లనే తప్ప-అంటే ప్రస్తుత మానవ స్వభావం మార్పుచెందితే తప్ప సాధ్యపడదు. యోగంవల్లనే ఈ మార్పు సంభవిస్తుంది. బయటినుంచి మనం ఏర్ప రచే రాజకీయ సామాజిక వ్యవస్థలవల్ల ఈ మార్పురాదు. మానవుని మనస్సు, కన్స్ట సాంగంమారి పోవాలంటే, ఈ మార్పు అంతరంగంలో జరగాలి. మనలోను ప్రపంచంలోను భగవంతుని దర్శించి, ఆ దర్శనం ద్వారా జీవితాన్ని మలచుకోటం వల్లనే ఈ మార్పు జరుగుతుంది. పూర్వయోగం ద్వారానే ఈ విధమైన పరిపూర్వ సాధ్యపడుతుంది. ఏదో ఒకప్రత్యేక ప్రయోజనాన్ని ఆశించే హత, రాజ యోగాల వల్లకాక ఆధ్యాత్మయోగం వల్ల నే ఈ స్థిరి లభిస్తుంది. దృష్ట్యమాన ప్రపంచమంతా, స్తావర ఇంగమ మాపమైన ఈ జగత్తుసాంతం, దివ్యబ్రహ్మమయంగా భాషించి, పరాత్మపరుషుమనికి స్వయం సమర్పణ చేసుకోవటమే ఆధ్యాత్మయోగంలోని ప్రధానమాత్రం. ఈ సమర్పణ పంపూర్ణంకావాలి. ఏదీ తనకు మిగుల్చుకోకూడదు. ఏకోరికగాని, అభ్యర్థనగాని, అభిప్రాయంగాని, “ఇది ఇలా ఉండాలి. అదిఅలా ఉండాలి”ఇదిఅలా ఉండకూడదు అనేభావనగాని ఉండరాదు. కోరికలు తొలగి, వైజ్ఞానికే చ్ఛమాయమై, ధ్వంద్వాలు నశించి దృష్ట్యాదృష్ట్య ప్రపంచమంతా సరేవశ్వని ఏవేక శక్తి ఆనందాల అభివ్యక్తిగా గుర్తించటం జరగాలి. దైవరు చేతిలో ఇంజన్ తటస్థంగా ఉన్నట్లు మన భగవంతుని చేతిలోని పరికరంగా తటస్థంగా మెలగాలి. అహంకారాన్ని పూర్తిగా తొలగించుకొని ప్రశాంతత, ఆనందము, విజ్ఞానము, పరిపూర్వక్రియ మనలో వ్యక్తం ఆయ్యే ఏలుకలిగించాలి. ఆప్మదు మనలోని భగవంతుదే సాధకుడు సిద్ధుడుకావటం చేత యోగక్రియల ఆనంతదివ్యశక్తి మనలో పని

చేయటం ప్రారంభమవుతుంది. ఇదిమన కృషి, సామర్థ్యాలవల్ల జరగదు. ప్రకృతి పనిగా జరుగుతుంది. అత్యంత శక్తివంతమైన రాజయోగం యొక్క “సంయ మనం”గాని, బాగా అభివృద్ధి అయిన ‘ప్రాణాయామం’గాని తీవ్రధ్యానంగాని, వరవ శభక్తిగాని స్వార్థత్వాగ హర్యక కర్మగాని- అవిఎంత బలమైసవి, శక్తికలవే అయినా-తః అత్యన్నత యోగక్రియ ముందు బలహీనమే అవుతాయి. ఈ యోగా లన్నీ మనశక్తివల్ల పరిమితమైనవి కాగా హర్షయోగం భగవంతుని శక్తి కనుక అపరిమితమైనదవుతుంది. ఈ యోగం ఆయన ఇచ్చకు పరిమితం అవుతుంది. ప్రవంచానికి, ప్రవంచంలో ఉన్నమనకు ఏది క్రేయస్కరమో ఈ ఇచ్చకు బాగా తెలుసును.

ఈ యోగంలో మొట్టమొదటటి ప్రక్రియ “అత్మసమర్పణ సంకల్పము”. నిన్న నీవు హృదయహర్యకంగా నీ సర్వశక్తితో భగవంతుని చేతుల్లో ఉంచుకో. షరతులు విధించకు, ఏదీ ఆడుగకు, యోగసిద్ధిని కూడా ఆడుగకు. నీద్వరా ఆయన ఇచ్చ నెరవేరాలని మాత్రమే కోరుకో. అడిగినవారికి ఆయన అడిగినంతవరకే ఇస్తామ. ఆడగని వారికి, వారికి కావలసినట్టి, వారు అడిగి ఉండవలసినట్టి అన్నీ ఇచ్చి అధికంగా తన్నుతాను తన ప్రేమహర్యకమైన వరాలను స్వచ్ఛందంగా అనుగ్రహిస్తాడు.

ఇకరండవ ప్రక్రియ. నీవు ప్రక్కకు తప్పుకొని, నీలో దైవశక్తి ఎలా పనిచేస్తున్నదో గమనించటము. ఈ దైవచర్యతో పాటు కల్గోలము, బాధలు కూడా క్షమిస్తాయి. అందుకే విశ్వాసం అవసరం. పైకి కనిపించేవి, కనిపించనివి అయిన మాలిన్యాలు నీలోపచి ఉన్న అవిపైకి వస్తాయి. హర్తిగా తుదిచి పెట్టినంతవరటు అవి తిరిగి తిరిగ వస్తూనే ఉంటాయి. సందేహపడకు. సందేహం కలిగినా అది తొలగిపోయే దాకా దానిని గమనించు. అదివరకే కొంత అభివృద్ధి సాధించినవారి సత్సంగములో ఉండు. ఒకవేళ అదిలభించకపోతే అత్మసమర్పణ సూత్రానికి కట్ట పడి ఉండు. అంతరంగంలో విషాదము, బాహ్యంలో బాధమాతాలు కలిగినప్పుడు ఈ గీతావక్యాన్ని స్మరించు :

“మచ్చిత్త స్వర్వయుర్గాణి మత్రపసాదాత్ తరిష్యసి”

“అహంత్వ స్వపావే భోయ మోత్ యిష్యామిమాతుచ”

“నేనే మోత్సమిస్తాను.” నీవు బాధపడనక్కర్లేదు. పోరాటంతో నిమిత్తంలేదు.

రోగప్రమాద పాపభయం నీకక్కరలేదు. ఆయనను ఆశ్రయించు. “నేను నిన్న పాపాన్నంచి తొలగిస్తాను.” మోక్షం అనేది ఒక అద్యాతంలాగా ఉడిపడేదికాదు. పరిశుద్ధత యొక్క ప్రక్రియగా అదివస్తుంది. పాపాదులన్న దానిలో భాగాలే. చాలా కాలం ఈభ్రంచేయనిగదిని ఉడ్చేటప్పుడు దుమ్ముతెరు లేచినట్లు అవిలేస్తాయి. ఈ దుమ్మునిన్న ఉక్కిరిఖిక్కరి చేయవచ్చు. అయినాసరే పట్టువదలకు. “నేనుశుద్ధి చేస్తాను” (మాశుచః) అంటున్నాడు భగవానుడు.

ప్రక్కకు తొలగి ఉండాలంటే నిన్ననీవు సాక్షి మాత్రుడై నవురుషుడు వుగా తెలుసుకోవాలి. పనిచేసేది శక్తిరూపంలో, కాళిగా భగవంతుడే. ఆపనిని కాళి యజ్ఞంగా శ్రీకృష్ణనికి అర్పిస్తుంది. ఈ యజ్ఞాన్ని చూస్తున్న యజమానివి నీవు. ప్రతికదలికు సీవు అవసరం. దాని ఫలితాన్ని రుచిచూచేది నీవే. ఆధారమంపై ఏమిటో తెలిసే కర్తృవ్యాఖిమాన త్వాగం చాల తేలిక అవుతుంది. మనస్సునతు పర కాష్ట ఆయన బుద్ధికి ఎగువన ఉన్నత బుద్ధి లేక విజ్ఞానం సత్యధర్మానికి ఆధారమై ఉన్నది. దీనికిపైన క్రీస్తు చెప్పిన ‘సీలోని దేవరాజ్యము’ ఆనందము ఉన్నవి. నిమ్మస్థితులలో మనం జాగ్రతులముగా ఉన్నాముకాని విజ్ఞాన ఆనందాలలో నిద్రా వస్తులోనే ఉన్నాము. మనలోని ఈ చైతన్యస్థాయులను మేల్కొల్పాలి. వాటి జాగ్రత్తియే యోగసిద్ధి. అదిశరిగిననాడు గీతలో చెప్పినట్లు భగవంతునిలో నివాసము చెపేస్తి ఏర్పడుతుంది. దీనికి శ్రీకృష్ణదు ‘మయినివసిష్య స్వేష’ అనిపేరొక్కన్నాడు.

ఇక ఈ యోగములోని మూడవ ప్రక్రియ. అన్నంటేనీ భగవంతుగానే చూడటం! ఇంద్రులో మొట్టమొదట సర్వవ్యాపక దేశకాలాలను అవచ్చిన్న నిరాకార స్తోతిగా దర్శిస్తాడు. ఇదిసదాత్మగా (నిష్ట్రేయము) శాంతరూపంగా అలఙ్కణంగా గోచరిస్తుంది. ఈ దర్శనంలో వీకత్వమే సత్యంగా మిగిలినదంతా మాయగా తోస్తుంది. ఇంతటితో ఆగక, ఈ నిరాకార దర్శనానికి పరిమితుడవు కాక ముందుకు సాగితే, ఇదే సదాత్మాంతటా వ్యాపించి ఉన్నదనీ, నామరూపాలు కూడా బ్రిహమ్మ స్వరూపా లేవనీ గ్రహిస్తావు. అప్పుడు ఉపనిషత్తులు, గీత చెప్పినట్లు ‘అత్మానం సర్వభూతేషు సర్వభూతాని చాత్మని’ అనే జ్ఞానానికి ఆనుగుణంగా నడుచుకొంటాపు. ‘సర్వంఖల్యిదం బ్రిహమ్మ’ అనే సూత్రంలోని నిజంతేట పడుతుంది. ప్రవంచమంతా ఒకలీలగా, నాటకంగా తోచటం ఈ యోగదర్శనానికి మకుటాయమానమైన అనుభూతి. శ్రీకృష్ణదు “అవ్యక్తో వ్యక్తాతపరం” వ్యక్తావ్యక్తాలను అధిగమించినవాడని

గ్రహిస్తాప. నదాత్మజ్ఞానాన్ని కోర్పుకుండానే లీలాజ్ఞానాన్ని పొందుతావు. నదాత్మ వెనుక బౌద్ధుశూన్యంగా భావించిన ‘అసత్త’ అనే నిశ్చయిత ఉన్నది. దానివెనుక పరాత్మప్రపంచముడు (పురుషోవరేణ్య అదిత్య వర్ణస్తమసః పరస్తాత్) ఉన్నదు. ఇందే తననుంచి ప్రపంచాన్ని సృష్టించిన “అనంత పరిమిత” ఈశ్వరుడు. అనంత శాంతిషేవ నారాయణుడు ప్రేమతో మనలందర్నీ తన వైపునకు ఆకర్షించి, అధి పత్యంతో మనందర్నీ ఆకట్టుకొని నానావిధ జగత్తులో అనందశక్తి సొందర్య దూష లీలా వినోదంలో మనిగి యున్న లీలామయుడు శ్రీకృష్ణుడు.

ఈ ప్రపంచం ఆయనస్తితి, జ్ఞాన, అనందాలలీల అంత సచ్చిదానందము. పదార్థం భౌతికంకాదని, చైతన్యయొక్క ఒకరూపమని ఓకనాడు నీకు తెలుస్తుంది. దానిగట్టితనం సంహాతి ధృతి అనేగుణాల కలయిక అంటే చేతనయొక్క ఒకస్తితి తప్ప పేరుకాదు. అనంతగుణ బ్రహ్మరూపదైన శ్రీకృష్ణుడే ఈ పదార్థ జీవ మనస్యులు, ఈ గ్రహింపు మనకు కలిగిననాడు ఉపనిషత్తులు చెప్పిన “అనందం బ్రహ్మణో విద్యాన్ పాపితేతకు తశ్చన” (బ్రహ్మసందం పొందినవానికి దేసివల్లా భయపడే అవసరంలేదు) అనే వాక్యార్థం బోధపడుతుంది. ఈశాశ్వాస్య ఉపనిషత్తు చెప్పినట్లు:

యస్మిన్ సర్వాణిభూతాని అత్మైత్తివా భూ ద్విజానతః

తత్కోమాహః కఃశోకః ఏకత్వం అనుపక్ష్యతః

అంటే సర్వభూతములు తానుగా తెలిసినానికి మోహశోకా లెక్కడివి? అప్పుడు మనకు ప్రపంచం వేరుగా కనిపిస్తుంది. అంత శుభము, శివము, మంగళము, ఆనందమయము. మనము “సర్వభూతాత్మ భూతాత్మ”లము అష్టతాము. దీవ్యస్తిని ప్రకాశింపజేసే కేంద్రంగా దూపొంది బ్రాహ్మణస్తితిని చేరుతాము.

జడమనే దానిలో అంతర్గతంగా దైవంఉన్నదు. అన్నమని చెప్పబడే పదార్థంలోనేగాక ప్రాణ, మనా, విజ్ఞాన, అనంద, చిత్త, సత్తలలోనూ అతడే ఉన్నదు. పిష్టలికాది బ్రహ్మపర్యంతం “చిత్త” స్వరూపంలో ఆ శ్రీకృష్ణుడే వ్యాపించియున్నదు. కనుకనే “ఈశాశ్వాస్యమిదం సర్వంయత్రించ జగత్యాంజగత్” అని చెప్పటం జరిగింది. సర్వభూతాలలో ఆయను దర్శించడం సరిపోదు. సర్వకర్మలలో, సర్వభావనలలో ఆలోచనలలో ఆయననే దర్శించాలి. ఈ దర్శనానికి రెండు విషయాలు తీవ్రం: ఒకటి: మన సర్వ కర్మఫలాలను ఆయనకు అర్పిం

చాలి. రెండు: కర్మలను సహితం ఆయనకే సమర్పణ చేయాలి. కర్మఫలత్యాగ మంటే విరక్తితో ఫలాలను నిరాకరించటంకాదు. ఒకలక్ష్యం లేకుండా పనిచేయటం కాదు. దీని అర్థం; కావాలసీ, అవసరమసీ, ఇలా జరగాలని, అలా జరగటానికి ఇలా చెయ్యాలినీ, మనం అనుకొని కర్మ చేయాడు. కర్తవ్యం కనుక, మన జీవికలోని ప్రభువు ఆజ్ఞకనుక కర్మచేయాలి. భగవంతుడు ఏ ఫలితాన్ని అనుగ్రహస్తాదో దానినే స్వీకరించాలి. “సీకేది కావాలి” అనే దాన్ని తీసి పారవెయ్య. భగవంతునికి కావలసినదేదో తెలుసుకోవటానికి యత్నించు. నీ హృదయం, నీ భావాలు అలవాటుగా కలిగే ఉద్దేశాలు నమ్మితగినవి కాదని గ్రహించి గీతలో అర్జునుడి లాగా భగవంతుడు దేనిని స్కరమమని, అవసరమని నిర్దేశించాడో తెలుసుకోవటానికి యత్నించు, కర్తవ్యకర్మను సరిగా నిర్వహిస్తే అవసరమైనది. స్కరమమైనది ఆదే తప్పనిసరిగా జరుగుతుందనే హృద్భవిశ్వసాన్ని అలవరచుకో. ఫలానాఫలితంరావాలని నీవు కోరకపోయినా, అనుకోక పోయినా అదే వస్తుంది. ప్రపంచాన్నింతటినీ వరపాలిస్తున్న శక్తికి కనీసం నీకున్నంత పాచివేకం ఉండకపోదు. ఈ పాలనా నిర్వహితానో నిన్న సుహాశిగించి అవసరంగాని, నిన్న సంప్రదించే అవసరంగాని దాంకిలేదు. భగవంతుడే అంతా స్వయంగా చూచుకుంటాడు.

మరి కర్తవ్యకర్మ అంటే ఏది? చెప్పుటం చాలాకష్టం “గహనా కర్మాగతిః” అంటుంది గీత. చాలామంది కర్తవ్యకర్మ అంటే ఇంగ్లీషులోని Duty అనే పచానికి పర్యాయంగా “విద్యుత్కథర్మ” అని అనువదిస్తూ ఉంటారు. దీన్ని వారు నైతికకర్మగా అంటే నువ్వుదేవ్మి స్కరమంగా భావిస్తున్నావో అది లేదా సంఘానికి జాతికి మానవతకు మేలుకలిగించేది అని విర్యుచిస్తారు. అజ్ఞానుల వ్యక్తిగత అహంకారాన్ని అణవడానికి, వారి కోరికల కోలాహలాన్ని అదుపు చేయడానికి ఈ వ్యక్తిగత సాంఘిక విధులు అవసరమే కొవచ్చుకొని వ్యక్తిగత సాంఘిక విర్యక్త ధర్మానికి కట్టబడినట్టుతే మనుష్యుడు మంచివాడు అవుతాడేగాని, హృదయాగాన్ని సఫలంచేసుకొన్న వాడు మాత్రంకాదు. అప్పుడు ఒక ఫలాకాంక్ష స్థానంలో మరొక ఫలాకాంక్ష ప్రవేశిస్తుంది. తః ఉన్నత ఫలితాలకోసం ఆతడు ఇతోధిక కృషిచేస్తాడు. అవిలభించకపోతే దుఃఖిస్తాడు. పరోపకార పారీణుని వాంచా తీవ్రత అన్నింటినీ మించి ఉంటుంది. పుణ్యభావనలో పాతుకుపోయన అహంకారాన్ని మించిన కండోర అహంకారం ఉండదు. ఎందుకంటే తన దృష్టిలోను ప్రజల దృష్టిలోను ఈ అహంకారం సమర్థనీయంగా కనిపించటంచేత, ఉన్నత న్యాయానికి

తలజగ్గ వలసిన ఆపసరం వారకి కనిపించదు. ఒకపేళ ఫలితాలను గురించి దుఃఖం లేదనుకున్న రాజునకర్కు చేసే వానికి ఉన్నంతప్రకమ సంఘర్షణ ఉంటాయి. సంఘర్షణతో, ఆత్మతతో, ఆయసంతో త్రిగుణాతీతుడు కాకపోవటం అలా ఉంచి, గుణాలకు భావిసగానే ఉండిపోతాడు.

వ్యక్తిగత పుణ్యం సాంఘికవిధి ఆనే అభిప్రాయాల ప్రాణిల్యంవల్లనే అద్దనుడు యుద్ధ విముఖుడైనాడు. అతని హేతువాదాన్ని ఎదురొక్కవటానికి శ్రీకృష్ణుడు రెండు వేరేవ్యరు భావాలను ప్రతిపాదించాడు. ఒకటి బద్దుడై మోక్షాన్యేషి యైన వానికోసం తక్కువ స్థాయికి చెందినది, మరొకటి మోక్షప్రాప్తి హిందిన వానికి కావలసిన ఉన్నతమైనది. మొదటిది శాత్రుము. రెండవది సమర్పణ, అంటే కర్కుఫలాన్నేగాక కర్కును గూడ భగవదర్పణం చేయటం మన కోరికలు, హేతు ములు తీవ్రవాంచలు ఇష్టాఇష్టాలకు వేరుగా ఒక ప్రమాణాన్ని నెలకొల్పటమే శాత్రు ప్రయోజనము. దాన్నిపాటిసే సాత్మ్యక అహంకారాన్ని కూడ తగ్గించి మోక్షానికి సిద్ధపరుస్తూది. హర్యకాలంలో శాత్రుం. అంటే వేదధర్కుము. ఇది మానవ మానసిక తత్వంయొక్క, ప్రపంచ సూత్రాల యొక్క లోతైన జ్ఞానంమీద ఆధారపడి మానవుడు తన్నుతాను తెలుసుకొనేటట్లు తన స్వభావాన్ననునరించి జీవించేటట్లు చేస్తుంది. ఆ తరువాతి కాలంలో చాతుర్వర్ణ వ్యవస్తను అవలంబించిన స్తుతులు శాత్రుంఅయినాయి. తదనంతరం గుడ్డిఅలవాట్లు ఆచారాలు సంఘమర్యాదలు శాత్రుం అయినాయి. ఇది తామసిక స్తోత్రిః బంధస్తోత్రి.

అహంకారం ఎంతగొప్ప శాస్త్రానైనా దుర్వినియోగం చేస్తుంది. పుణ్యహంకారము, ఇష్టాయిష్టాలతో వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలతో కూడిన అహంకారము ప్రవేశిస్తాయి. శాత్రుము శబ్దబ్రిహ్మము. అయితే మోక్షానికి సిద్ధపడటమే చాలదు; నిజమైన మోక్షం వై వునకు శీఘ్రమాగా పయనించాలి. ముక్తచీవి, కర్కుత్యాగి శాస్త్రాన్ని దాటిపోతాడు. “శబ్ద బ్రిహ్మతి వర్తతే”.

ప్రకృతియేదై వశానవంవల్ల మన కర్కులన్నింటినీ చేస్తున్నదనిమన స్వభావాన్న నునసరించి దైవము మనకర్కును నిర్మాయిస్తాడనిగ్రహించటమే కర్కునమప్పరణకు నరి అయిన వునాది. ఆ క్షణంనుంచి ఆ కర్కుఅయనదే అవుతుంది. ఆ కర్కునీది కాదు. దాని బాధ్యత నీదికాదు. కర్కు బంధమూలేదు. భగవంతుడు సర్వస్వతంత్రుడు ప్రభువు కమక ఆయనకూ బాధ్యత ఆనేదివేదు. మనకర్కు ‘స్వభావనియతమే’ అయినా స్వభావం భగవంతుని పరికరం ఆయపోయింది. అజ్ఞాన సంస్కరాలు

పూర్తిగా నిందిన మనలో ఈజ్ఞానం కలగటం అంత సులభంకాదు. దీన్ని త్వరగ్గా పోందటానికి మూడు మెట్లున్నాయి.

ఒకటి: “త్వయాహృషీకేశ హృదిస్తితేన యథానియుక్తో తథాకరోమి”

అనే వాక్యానికి అనుగుణంగా జీవించటం.

రెండు: పై తత్వం అలవడిన తరువాత రెపడవడశలో

“తశ్వరస్సర్వ భూతానం హృదైశేఖర్జున త్రిష్టతి

శ్రామయన్ సర్వభూతాని యంత్రారూథాని మాయయ” అనే

గీతాక్షోకం చిపిన జ్ఞానంలో జీవించగలము. ఈ దశలో “తథాకరోమి” ఉండదు. “గుణావర్త్తస్త వీవ” (గుణాలేవని చేస్తున్నాయి అని తెలుస్తుంది. గుణాలు చేస్తున్న వాటిసీ స్వభావం నిర్దియించిన వాటిసీ వేర్పరచటం కష్టం. స్వభావంలోని కల్పిషంచల్ల పాపపుణ్యాల భావన తలవిత్తుతుంది. భగవంతుని చేతిలో నిస్సు నీవు ఉంచుకున్నావు గనుక నీలోని కల్పిషాలను అతడే తొలగిస్తాడని గుర్తుంచుకో. అయితే పాపానికో పుణ్యానికో అంటివట్టు కోకుండా మాత్రం జాగ్రతపడు. “నమే భక్తః ప్రణశ్యతి” అని ఆయన మనకు అభయం ఇస్తున్నాడు.

మూడు : త్రిగుణా తీతుదవు కావటం మూడవడశ. అంటే జ్ఞానరూప మైన సత్యగుణం ప్రకాశజ్యోతిగా, కర్మరూప రజోగుణం తపస్సగా, అలస్యరూపతమోగుణం సమతలేక శాంతిగా రూపోందారి. ప్రకాశము, తపస్స సమతలగా త్రిగుణాలు రూపోంది సామరస్యాన్ని సాధిస్తాయి. అంతకు ముందుగానే మనలోవర్తిస్తున్నది ఒక మహా విక్వశక్తియే తప్ప మన శరీరగత శక్తిగావనీ, అమహాశక్తియే సీకోసం ఆలోచిస్తున్నది, భావిస్తున్నది, కర్మలను చేస్తున్నది అనీ మన హృదయమనో శరీరాలను ఆశక్తియే నడిపిస్తున్నదనీ, నీకు తెలుస్తుంది, దీనివల్ల అనందం కలుగుతుంది. నీ మనో హృదయ శరీరములు నీవి కావు, భగవంతునివి. నీవు కేవలం సచ్చిదానందంలో ఒక కేంద్రానివి. ఈ ఆధారంలో భగవంతుడు వర్తిస్తాడు. “యస్యనాహంకృతోభావో బుద్ధిర్యస్యనతిష్యతే” ఈ ఆత్మార్పణకే శ్రీకృష్ణుడు ఆధిక ప్రాథాన్యత నిచ్చాడు: అందుకే

“మయిసర్వాణి కర్మాణి సస్యస్యధ్యాత్మై చేతసా

నిర్మాశి నిర్మిమోభూత్యాయుధ్యస్య విగతజ్యురః” అంటున్నాడు.

ఈ పూర్ణ మహా మోతోనికి నీవు నిస్పృహుడవు, నిర్ద్వందుడవు, నిరహంకారుడవు

కావాలి. అన్నింటినీ సంతోషంగా స్వీకరించాలి. ఎందుకంటే, మన ప్రియుడై న భగవంతుడినుండే అన్ని వస్తున్నాయి. ఈ జ్ఞానం, ఈ భక్తి ఈకర్క అత్మార్పణ సంకలపంవల్లనే కటుగుతాయి.

అహంకారమే ద్వాంద్వాలను బంధకృంబలాలుగా మార్చివేస్తున్నది. అహం కారం సత్య, రజస్త మో అహంకారాలు అనే మూడు విధాలుగా ఉంటుంది. రజో అహంకారం కర్మను, కర్మఫలాలను కోరుతున్నది. దీన్ని వివారించటానికి “మా కర్మవలహేతుర్భాః” అని చెప్పబడింది. తమోఅహంకారం సోమరితస్నాన్ని, మథాన్ని కోరుతున్నది. దీనిని తొలగించటానికి కర్మసంగ వివరజ్ఞన బోధించ బడింది. సాత్యకాహంకారము జ్ఞాన, సంతోషాలటో బంధిస్తుంది. తన పుణ్యము తన ఆభిప్రాయాలసక్రమత అర్థముడిలాగా వ్యక్తిగత పరోవకారస్తదీ, న్యాయము, పుణ్యము దీనిలాష్టణాలు. దీన్ని పోగొట్టుకోవటానికి “సుకృతయష్ట్రుతులను” అధిగమించాలి.

తుంగుణాలకు వాటి ప్రమాదాణ వాటికి ఉన్నాయి. ఒణోగుణంవల్ల ప్రమాదం “నేను చాలా గొప్పనాధకుణీ, నేను చాల పురోగమించాను, నేను భగవంతుని మహాయుద్ధాన్ని” అనుకోటం. భగవంతుని విషయంలో ఆయన కన్నా తనకే ఎక్కువ ఆసక్తి ఉన్నట్లుంటాడు. భగవంతుడు తనద్వారా వర్తిస్తున్నడని వైజ్ఞానికంగా భావిస్తాడు. ఇతరులలో కూడా దైవాన్ని చూస్తూ ఆత్మతను అదుపు చేసుకోవటం అవసరం.

తమోగుణంవల్ల కలిగే ప్రమాదం రెండు విధాలు: ఒకటి “నేను బలహీనుణీ, పొప్పిని, దురదృష్టవంతుణీ, అజ్ఞానిని, పనికిమాలిన వాడిని, వాడికన్నా తక్కువాణీ, వీడికన్నా తక్కువ వాడిని, నా లాంటివానిద్వారా భగవంతుడు వీమిచేయగలడు” అనుకోటం. తన వరికర్మల అసమర్థతవల్ల భగవంతునికిమో కొంతపచ్చినట్లు: “మూకంకరోతి వొచాలం పంగుం లంఘయతేగిరిం” అనేది నిజం కానట్లు: నీవుకూడ బ్రిహమ్మావే. దివ్యశక్తి నీద్వారాకూడా పనిచేస్తున్నదని గుర్తుంచుకో. రెండు: ప్రశాంతి లభించగానే దానినే అంటి పెట్టుకొని అసుఫాన్ని ఆ నిష్క్రియంసీ వదలకుండా ఉండటం లోక సంగ్రహకర్మను భగవానుడే నిర్ణయించాడు. ప్రపంచం మళ్ళీ ప్రకృతిలో పడిపోవడం ఆయన ఇచ్చకాదు. నిష్క్రియతను అంటి

పెట్టుకోవటం అంటే మన కర్మను భగవంతునకు కాక అహంకారానికి అర్పించిపట్లు అవుతుంది.

ఇక సత్యగుణ ప్రమాదం ఇది : సాధనలోని ఒక క్రియలు అంటి పట్ల కోవటం ఒకప్రత్యేక సిద్ధిలో ఆసందంపోందటం. తన శుద్ధిని గురించి సంతోషించటం, రిగవత్సపర్వవల్ల లభించిన ఒక క్రింది, అనందాన్ని, స్వతంత్రతనో గురించి మురిసి పోవటం. నువ్వు ఒక్కటి గుర్తుంచుకో, ఈయోగం నీకోసం కొదు. పైవస్త్ని యోగలజ్యైలుకావు ముందే భగవంతుని ఏదీకోరనని నిశ్చయించుకున్నావు. ఆయన ఇచ్చినదాన్నే స్వీకరిస్తానన్నావు, ఉన్నత సాత్యకాహంకారంనుంచి నువ్వు ముక్కుడవు కావాలి. స్వార్థరహితమైన ఆత్మ భగవత్ర్యాపివల్ల కలిగిన ఆనందాన్ని కూడా వదఱుకొంటుంది. ఆన క్రిలేకుండా సంతోషానందాలను స్వీకరిస్తేనే నీఁలు సిద్ధుడవు లేదా గీతాపణిషత్తో వరిష్టార్థ మానవుడవు కాగలవు.

ఇంతవరకు యోగ ప్రక్రియలు మూడు అని తేలింది. ఒకటి: ఆత్మసమర్పణ సంకలపము. రెండు: ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా ఆధారానికి విడిగా నిలబడటం. మూడు: సర్వత్ర భగవంతునే దర్శించటం, కర్మఫలాలను కర్మలను కూడ బిరుమేళ్వరార్పణం చేయటం. దానివల్ల ఆహంకార ద్వంద్వాలనుండి ముక్కుడవై, శుద్ధి, ముక్కి సిద్ధరూపుడవై ఆనందమయుడను కావటం. అయితే సంకలపం అనేదిగనుక జరిగిపే చైవశక్తియే ప్రకృతియుక్క మహాప్రక్రియ ద్వారా మిగిలిన దాన్నింతానే నెరవేరుస్తుంది. సీవల్ల తప్పనిసరిగా కావలసింది “అనుమతి” “స్కృతి” నీమంచిని స్తుతించుకొంటూ, చెదును తీటుకొంటూ ఉండకుండా నీలో జరిగే దాని నంతా సాధనాభాగంగా అనుమతించాలి. తాత్కాలిక అనుమతి అంటే నిర్రిపుంగా లొంగి ఉండటం. శాశ్వత అనుమతి అంటే రాబోయే ఫలితాలను ముందుగానే అంగీకరించి వాంఘారహితంగా ఇచ్చను వ్యవహారింప జేయటం. ఈదృతి ఉత్సాహాల్చి లజ్యన్ని చేరటానికి కావలసినవి. వ్యాకులత, కల్గోలాన్ని అలసటను కలిగించి తీవ్రముఖ దుఃఖాలనిస్తుందే కానీ మనిస్తృత్వమైన ఆనందాన్నివ్వదు. ఈ మార్గాన్ని అనుసరింప దలచినవారు ఉపనిషత్తులు “దారులు”గా ఉండాలి.

స్కృతి అంటే అప్రమత్తత. త్రిగుణవేగంవల్ల. స్కృతి నష్టమై, యోగి త్రష్టుడోతాడు. దారి తప్పుతాడు. ఈ ప్రమాదం వచ్చినప్పుడు నీవు విచారించవద్దు.

భగవంతుడే నీ వ్యవహారాలన్నింటిని చూచుకొంటాడు. ఒకవేళ నీవు ఆ విధంగా పడి పోవటమే, అవసరమేమో: శిశులూగా నీవు ఆ విధంగా నడక నేర్చుకోవచ్చు నేమో: యోగాన్ని దాని లక్ష్మీలను సదాస్నేరణ చేయటంవల్ల అప్రమత్తుడవుగా ఉండాలను కోవటంకాదు. సర్వార్థ భగవంతుని స్నేరించడం ద్వారా గీతలో చెప్పిన “నిత్య అనుస్నేరణ” కావాలి. మొదటినుంచీ ఆత్మార్పణం చేసుకొన్నవారి మార్గం సుకరం, సుశీఘ్రం అవుతుంది. వారిని గురించిన ప్రశ్నలేదు.

సనత్సుజాతీయంలో సిద్ధికి నాలుగు విషయాలు అవసరమని చెప్పబడింది. అవి శాత్రుము, ఉత్సాహము, గురువు, కాలము. శాత్రుము అంటే మార్గాన్ని బోధించడం. ఇంతవరకు చెప్పినదంతా అదే. ఇక ఉత్సాహం అంటే అనుమతి, నిత్య స్నేరణ. గురువు భగవంతుడు. మిగిలిన దానికి సమయం అవసరం. జ్ఞానం కలిగిన తర్వాత భగవంతుడే గురువులన్న విషయాన్ని నీవు గ్రహిస్తావు. నీలోపల బయట ప్రతిచిన్న సందర్భము ఏవిధంగా సూత్క్ష్మమాప ప్రణాళికవల్ల ఏర్పడిందో, సహజయోగ ప్రక్రియను సాగించటానికి అనంత విజ్ఞానం ఆ సందర్భాన్ని ఏవిధంగా ప్రవక్తించిందో, అంతర్వాహ్యచలనాలు ఏవిధంగా అమర్చబడి వున్నాయో, అపరి హృద్భూతము తొలగించి, పరిహృద్భూతము కలిగించటానికి అవిభక దానిపై ఒకటి వనిచేసే టట్లు ఏ విధంగా చేయబడినాయో నీవు చూస్తావు. ఒకమహా ప్రేమ, విజ్ఞానము, నిన్న ఉద్ధరించటానికి వనిచేస్తున్నాయి. అందువల్ల సమయం పట్టుతున్నదని బాధ పడకు. చాలా ఆలస్యం అనిపించినా ఆవరిహృద్భూతాలు, ఆటంకాలు సంభవిస్తే అప్రమత్తుడవు, ధీరుడవు ఉత్సాహవంతుడవుగా ఉండి, మిగిలినదంతా భగవంతునికి విడిచిపెట్టు సమయం అవసరం. నీలో ఇరుగుతున్నది బ్రిహ్మండమైన కార్యము-నీ మాసమ ప్రకృతిని సాంతం దివ్య ప్రకృతిగా వరివర్తన చెందించటం. శతాబ్దాలు పట్టవలసిన వరిణామాన్ని కొన్ని సంవత్సరాలలోనే జరిగేటట్లు చేయటం. కాబట్టి సమయం పట్టిందను కోవద్దు. చాలా తొందరలో ఫలితాలనిచ్చే ఇతర మార్గాలు న్నాయి. ఏదో ఒక నిర్దిష్ట ప్రక్రియను నీకిచ్చి ఏదో చేస్తున్నాసనే సంతృప్తిని నీ అహంకారానికి కలిగిస్తాయి. ఈ రోజు ఇన్ని అధిక ప్రాణాయమాలు, ఇంత అధిక కాలం ఆస్తాలు, ఇన్ని అధిక ఆవృత్తుల జపము మొదలైనవి ఇలాటివే. పీటిలో ఇంత చేస్తే ఇంత అభివృద్ధి అని ఉంటుంది. కానిఒకసార్ ఆపద్ధతిని అనుసరిస్తే దానికి కట్టబడి ఉండాలి. ఇవస్తే మానవ పద్ధతులేగాని అనంత శక్తికియా పద్ధ

తులు కావు. ఈ శక్తి నిశ్చయంగా కానరాకుండా లక్ష్యం వై పుకుసాగి పోతుంది. ముందుకు పోతుంది; మళ్ళీ ఆగినట్లు కనివిస్తుంది. అప్పుడు తానుచేసిన బ్రిహ్మండ మైన కార్యాన్ని జయితాపాంతో ప్రకటిస్తుంది. కృత్రిమ పద్ధతులు మానవుని తెలివితేటలు నిర్మించిన కాల్యాలవంటివి. వాటో ప్రయాణం సులభం, ఇంచుం నిక్కుతం. అయితే ఒక నిర్దిష్ట స్థలాన్నంచి మరొక నిర్దిష్ట స్థలానికి మాత్రమే అవి మనలను చేరుస్తాయి. మన యోగమార్గము విశాలము పథవిహీనము అయిన సముద్రము వంటిది. దీనిద్వారా ప్రపంచంలోని అన్నిభాగాలకు విస్తారంగా ప్రయాణం చేయగలవు. అనంత స్వేచ్ఛను పొందటానికి అనుమతి లభిస్తుంది. నీకు కావలసిందల్లా ఒక టడ, ఒకనడిపే చక్రము (Steering wheel), దిక్కుచి, ఇంధనము, నిషుట్లుడైన నావికుడు. బ్రిహ్మవిద్య నీ టడ, విశ్వాసమే నడిపే చక్రము, ఆత్మర్పణ దిక్కుచి; దైవాజ్ఞతో లోకాలను సృజించి, పొలించి నాశనంచేసే తల్లి ఇంధనం, నావికుడు సాక్షిత్తు భగవంతుడే. అయితే ఆయన పనిచేసే విధానం ఆయనది. ఆయన సమయం ఆయనది. ఆయన మార్గాన్ని గమనిస్తూ ఆయన సమయంకోసం నిరీక్షించు (Watch his way and wait for his time). శాస్త్రాన్ని స్వీకరించి గుపువుకు విధేయుడవు కావటం యొక్క ప్రాముఖ్యతను గుర్తించు. అంతేగాని హేతువాదాన్ని దాని అర్థతను గ్రహించిక ముందే, సొంచి ఊహాలను ఎక్కువ తక్కువ భావాలను హేతువు పేరట వ్యక్తిగత విజ్ఞానం అనుసరించాలని యిరోపియనులపై అనుకోకు. తత్వచర్చలతోను, సూక్ష్మ వేదాంత సిద్ధాంతాలతోను పోద్దు పచ్చడం ఈనాటి పాషణగా తయారైంది. మాయ, అదైవతాలను ముందుకునెట్టి ఆచ్యుతిష్కానుభవిస్తానే వాటిని ప్రతిష్టిచటం ఇయగుతున్నది. ఈ పాషణలను నువ్వు అనుసరించకు. ఇలాంచి ప్రశ్నలతో నీ సమయాన్ని దండుగ చేసుకొని తచ్ఛిబ్యపడకు. నీలో విజ్ఞానం మేలొక్కన్నస్వడు ఈ ప్రశ్నలస్నీంటికి పుష్టిల మైన తేణోవంతమైన సమాధానం లభిస్తుంది. తత్వచర్చకు చోటులేక పోలేదుగాని అది ఆచ్యుతిష్కానుభవానికి చెలిక త్తెగా మాత్రమే ఉండాలి. దాని అంతట అది ఈష్టపాండిత్యం తప్పవేరుకాదు. సహా పడటానికి మారు అది నీ మార్గానికి అడ్డుగోడగా నిలుస్తుంది. ఈ మార్గాన్ని అంగీకరించిన తర్వాత అనవసర భయ సందేహాలు ప్రశ్నలు వడిపెట్టి దాని శాస్త్రాన్నే అనుసరించు. మనస్సు ఉన్నత జ్ఞానం గ్రహించేటందుకు అనువుగా దానిని నిర్వ్యక్తంగా (Plastic) ఉంచుకో.

ఆనుభవాన్నే గట్టిగా పట్టుకొని ఉండు. చీకటి అనిపించిన చోటు వెలుగుకోసం నిరీక్షించు. అదివరకే ఈ మార్గాన్ని చేపట్టిన జీవన్మార్గ దర్శకులనుండి, గర్వపడక, అందినంత సహాయాన్ని స్వీకరించు. సర్వదా ఓర్పువహించు. సంకుచిత నిర్దాయాలు చేయడానికి త్వరపడకు. నీలోని అంతర్యామి ఇగద్దరువు సహాయంచీచ ఆధారపడి మరింత పరిపూర్ణమైన అనుభూతికోసం, మరింత పూర్ణమైన వెలుగుకోసం నిరీక్షించుతూ ఉండు.

ఇక్కడ మాయావాదాన్ని గురించి కొంతచెప్పటం అవసరం. ఐరోపా వారి హేతువాదము. ఇంద్రియవాదము కారణంగా ఆధునిక భావాలు చొచ్చుకు పోయిన ఆదైవ్యతిభోధన ఈనాడు చాల ఎక్కువవగా కానవస్తున్నది. దీనికి తన్న బాధ్యదుగా చేసినందుకు బహుళః శంకరుడు విభ్రాంతుడవుతాడు. ఈ ఆధునికుల బోధలు చాలామందిని చికాకు వరుస్తున్నవి. ఏకపశ్చ తత్వశాస్త్రాలు పాశ్చిక సత్యాలను చెపుతున్నాయని గుర్తుంచుకో. భగవంతుడు నిలిపించిన ఈ ప్రపంచ కలోర తర్వాబిద్ధంకాదు. గానమాధురిలాగా అది అనేక వైరుధ్యాల సామరస్య స్థితి. అయిన స్థితి నిరపేశుము, స్వేచ్ఛ పూర్ణముగనుక దానిని తారిగ్కంగా నిర్వచించడం కుదరదు. అన్నిమతాలను అనుమతించే మతం ఉత్తమమతం ఏలా అవుతుందో అలాగే ప్రతి తత్వశాస్త్రానికి దాని సముచిత స్థానాన్ని దానికిచ్చి, అన్ని తత్వ శాస్త్రాల సత్యాలను అనుమతించేదే ఉత్తమ తత్వశాస్త్రం అవుతుంది. మాయ అనేది ఒక అనుభవం-ముఖ్యమైనది కూడాను. తనకు అది విస్పష్టంగా విశాలంగా కనిపించటం వల్ల శంకరుడు దానిని అవసరమైన దానికన్న అధికంగా నొక్కిచెప్పటం జరిగింది. ఇక నీ కోసమంటావా లీలా భావనను స్థిరంచేయి, ఇది మాయాభావనకన్న లోతైన తీక్ష్మమైన పదం. ‘లీల’ మాయాభావనను ఇముడ్చుకొని దానిని అధిగమిస్తుంది. మధురా బృందావనాలలో శ్రీకృష్ణనితో ఆడుకోవటానికి నిశ్చయించుకొన్నావు కనుక అన్ని వస్తువులు నిష్పలమనే భావనవల్ల నీకు ఉపయోగంలేదు.

భగవంతుడు ఒక్కడే అయినా ఆయన ఏకత్వానికి బద్ధుడుకాదు. ఆయన సర్వదా నానా విధాలుగా అభివ్యక్తం అవుతున్నాడు. అలాకావటం గత్యంతరం లేక పోపటంవల్ల కాదు. అది ఆయన ఇచ్చ. ఈ అభివ్యక్తికి అవతల ఆయన “అనిర్దేశ్యము” అనిర్వచనీయము. దానిని ఒకటి అనలేము, ‘బహు’ అనలేము. ఉపనిషత్తులు తదితర పవిత్రగ్రంథాలు బోధించేది ఇదే. ఆయన ‘వికమే వాద్య

తీయం' మళ్ళీ ఈ మనిషి, అ తీ, అ నీలి రెక్కలపక్క, అ ఎగ్రకళ్ళది "అస్తి అయనయే. అతడు శాంతుడు; అనంతుడు; జీవుడూ అతడు." నేను అశ్వత్థవృక్షాన్ని" అని కృష్ణుడు గీతలో అంటాడు. "నేను మృత్యువును, నేను వైశ్వానరుడను, నేను జరాగ్నిని, నేను వ్యాసుడును, నేను వాసుదేవుడను, నేను అర్జునుడను" ఇదంతా అయన అసంతస్థితిలోని చైతన్యం యొక్క-క్రీడ, అయన అభివ్యక్త రూపాలు కాబట్టి ఆవస్తి నిజమే. మాయ అంటే తాను అభివ్యక్తం అవుతున్న పరిస్థితుల నుండి బ్రహ్మ తాను స్వేచ్ఛగా వేరై ఉన్నాడని తప్పవేరే అర్థంలేదు. అయనను మనంచూచే విధానంవల్ల గాని, అయనను గురించి అనుకునే దానివల్ల గాని అయన పరిమితుడు కాదు. వస్తువులకు భగవంతుని నుంచి వేరైన అస్తిత్వం ఉన్నట్లు భావించే అజ్ఞాన మాయనుంచి తప్పించుకోవాలిగాని భగవంతుడి నుంచికాదు; చైతన్య నుంచికాదు. భగవంతుడు పరిమితులకు అపరిమితుడు, బిధులకు స్వతంత్రుడు, నారదుడు, శ్రీకృష్ణుని ప్రతిగోపిక ఇంటోనూ ఉన్నట్లు చూచిన కథ నీకుగుర్తుందా? ఈ కథలోని భక్తిభావనను అలాడంచితే ప్రపంచ లీలకు ఈ కథమంచి ఉదాహరణ, సర్వమూ అతడే. షైకి వేరుగా కనిపిస్తున్న ప్రతి ప్రపంచమీను ఉన్న పురుషోత్తముడు అతడే. ఏటన్నింటినీ తనలోకి లాక్ష్మింటాడు, తన ఇచ్చననుసరించి మళ్ళీ బయటకు రపిపుస్తాడు. ఒకదృష్టిలో ఏరంతా అయనతో ఎక్కుమై ఉన్నారు. మరొక దృష్టిలో వారు ఎప్పుడూ వేరుగానే ఉన్నారు. ఈ దృష్టిలో ఏదినిజమనే వివాదాల వల్ల ఒరిగే లాభంలేదు. భగవంతుని చూచేవరకు, అయనను నిన్నుకూడా నీవు తెలుసుకోనేవరకు వేచిఉండు. అప్పుడు వాదోపవాదాలు అనవసరం అవుతాయి.

ఏటన్నింటినీ గురించి ఊహించటమే మనలక్ష్యం కాదు. వాటిని అనుభవించటం మనగమ్యం. మనం భగవద్రూపులంగా అభివృద్ధి పొందాలి. అయనలో ఆయనతో నివసించాలి. ఆయన హర్షకులు మనద్వారా ప్రవహించే కాల్యలముగా ఆయన కర్మలకు పనిముట్లుగా కావాలి. ఆన్ని అశుభాలనుంచి పరిశుద్ధులమై ఆయన స్వర్ణచేత పరివర్తనపొంది ప్రవంచంలో దివ్య విద్యుత్తును సృష్టించే 'దైవమో' లాగా మనం రూపొంది ఆ విద్యుత్తును ఉజ్జ్వలంగా ఉత్సేషకరంగా మానవ జ్ఞాతిలో ప్రవహింప జీయాలి, మనలో ఒక్కడు ఎక్కడ నిలబడితే అక్కడ చుట్టూఉన్న వందలాడిమంది ఆ దివ్యప్రకాశంతో, శక్తితో నిండి పోవాలి. భగవంతునిలోను ఆనందంతోనూ నిండిపోవాలి. చర్చలు, కట్టబాట్లు, మతాలు, తత్త్వశాస్త్రాలు ఆస్తి మానవులను రక్షించటంలో విఫలం కావటానికి కారణం వాటికి వైజ్ఞానిక వర్గాలు,

సిద్ధాంతాలు, అధారాలు, వ్యవస్థలలో కీరిక లేకుండా పోయాడి. అప్రార్జక్తు ద్వారా నా పట్టినంతగా (ఇవే మానవజాతిని రక్షించేటట్లు!) మరొకటి వాటిక పడ్డదేదు. ఈ గోదవలలో అనటైన విషయాన్ని ఆత్మక కీని పారికుచ్చాన్ని వారు ఉస్కారించారు. మళ్ళీ మనం ఆ వై పుతు పోవాలి. క్రీస్తు సిద్ధాంతమైన మానవజాతి పారికుచ్చాము హర్షితము, మహామృదు సిద్ధాంతమైన పరిహర్షిదాస్యము, ఆత్మసమర్పణ కైపసేవను, చైతన్య సిద్ధాంతమైన దివ్య పరిహర్షి ప్రేమ ఆపందమును, శ్రీరామ కృష్ణి సిద్ధాంతమైన సర్వమత సమైక్యత మానవునిలోని దైవతమును ఇంచు నీవుకరించాలి. ఈ సెలయ్యేళ్ళన్నింటినీ ఏకంచేసి ఒక మహానదిగా, పరిశుద్ధ ముప్పదాయిని అయిన గంగానదిని సృష్టించాలి. భగీరథు గంగానదిని క్రిందికి తెచ్చి తన పితరుల చిత్తాభస్మాలపై ప్రవహించ జేసినట్లుగా భౌతిక బద్ధుతవ మానవజాతి జీవితంలోని మృత్యువుమీద అ గంగాప్రవాహాన్ని పారించాలి. అప్పుము మానవ జాతిలో ఆత్మ పునర్భవిస్తుంది. సత్యయుగం భూమిమీద ఆవతరిస్తుంది. ఏల యొక్క లక్ష్మీం ఇంతమాత్రమే కాదు. మానవునిలో ఉన్నతోన్నతంగా మానవత్వాన్ని వృద్ధిచేసి అధికాధికంగా దివ్యజీవిని పెంపొందించి, స్వగ్రామించు భూమి మీదను మరింతగా దింపి మానవుడై మళ్ళీమళ్ళీ ఉద్ధరించటానికి ఆవతారాలుదిగి ఉచ్చాయి. మనశ్రమ సాంతం అయ్యేదాకా, మనవని ముగిసేవకా ఇక్కడ, ఈ భౌతిక విశ్వంలోని సమస్తంలో సచ్చివానందం సఫలమయ్యే దాకా ఇది కొన పాగుహనే ఉంటుంది. తన ముక్కీకోనమో లేదా ఏ కొద్దిమంది ముక్కీకోనమో పాటుపోవాని కార్యం ఆతడు విషయం సాధించిన మా స్వల్పమైనదే. తాని మానవజాతి నమస్తంలోను ఆత్మకాంతి, హర్షము, పరిహర్షితలను ఈసికొని రావటానికి దీంచే వానివని, ఆతడు పశుడైనా, విషుడైనా పాక్షికంగా కొక్కుకొఱమే సాధించిన అది అంతలేని మహాత్మర్యమే.

లోక సాహిత్యమాల

శ్రీమాత శతంజయంతిని వరస్తురించుకొని మన యంద్రప్రదేశమునందలి తెలుగు భాషాభ్యాసులకు, రాష్ట్రీయరాంధ్ర సోదరులకును శ్రీమాత సాహిత్యమును తెలుగు భాషలో సంపుటాలుగా అంద చేయు ఉద్దేశ్యముతో శ్రీమాత శతంజయంతి గ్రంథ ప్రచురణ సమతీ 1976 వ సంవత్సరమున ఏర్పాత్తెన విషయము అందరకు తెల్పినదే. ఇప్పటికా సమితి పక్షిన 6 సంపుటములు తెలుగువారి సహకారముతో ప్రచురించబడిన సంగతియు అందరెరిగిసదియే. ఇకమందు కూడ మిగిలిన సంపుటములు తెలుగువారి సహాయ సహకారాలతో అచ్చవేయు ప్రణాళిక సమితి మందున్నది.

ఇది ఇట్లుండ, శ్రీమారవిందుల సాహిత్యము విషయ గాంభీర్య కారణముగా సులభముగా అర్థముగాదను మాట తరచుగా వినబడుచున్నది. అందు సత్యము లేకపోలేదు. కాని; గంభీర సాహిత్యధ్వయసమునకు మనమును సిద్ధము కావలయననుటయు ఉచితమే గదా :

కాని; జీవిత భోతికావసరాల హృదిచేయుటకు నిర్విరామముగా పని చేయుచున్న నేటి మానవునికి ఇట్లువంటి మహాస్నత సాహిత్యము నధ్వయసము చేయుటకు తీరిక, టపికకూడ తక్కువే. అటువంటప్పుడు శ్రీఅరవింద సాహిత్యన్ని సామాన్యుడు అధ్వయసము చేయుట సాధ్యము గాదను మాటయు నిజమే. బృహద్గ్రంథముల కొమగోత్తు చేయుటయు అతనికి కష్టసాధ్యమే.

అందుచేత శ్రీమాత శ. ఇ. గ్రం. ప్ర. సమితి ఒక లఘు ప్రణాళికను చేపట్టినది. దాని పర్యవసానమే “లోక సాహిత్యమాల”. సామాన్యదర్థము చేసి కొనుటకు వీలగు భాషలో, చిన్న చిన్న పుత్రకములుగా, సరస్వతేన ధరలకు శ్రీ మాతారవిందుల సాహిత్యమును తెలుగు వారి కందించాలను భావమే దీనికి పునాది. ఇట్టి సాహిత్యమును ఒరిస్సా రాష్ట్రమున ఒరియా భాషలో అక్కడి శ్రీ మాతారవింద కేంద్రములందించి మార్గదర్శకములైనవి.

ఇట్టి లోక సాహిత్యమాలలో మొదటి కుసుమముగా శ్రీ నశినీకాంత గుప్తగారి, ‘Sweet Mother’ అను అంగ్ల రచనకు “శ్రీ మధుమయా మాత” యను తెలుగు అనువాదమును ఇకటే, రెండు భాగాలుగా సమితి ముద్రించినది.